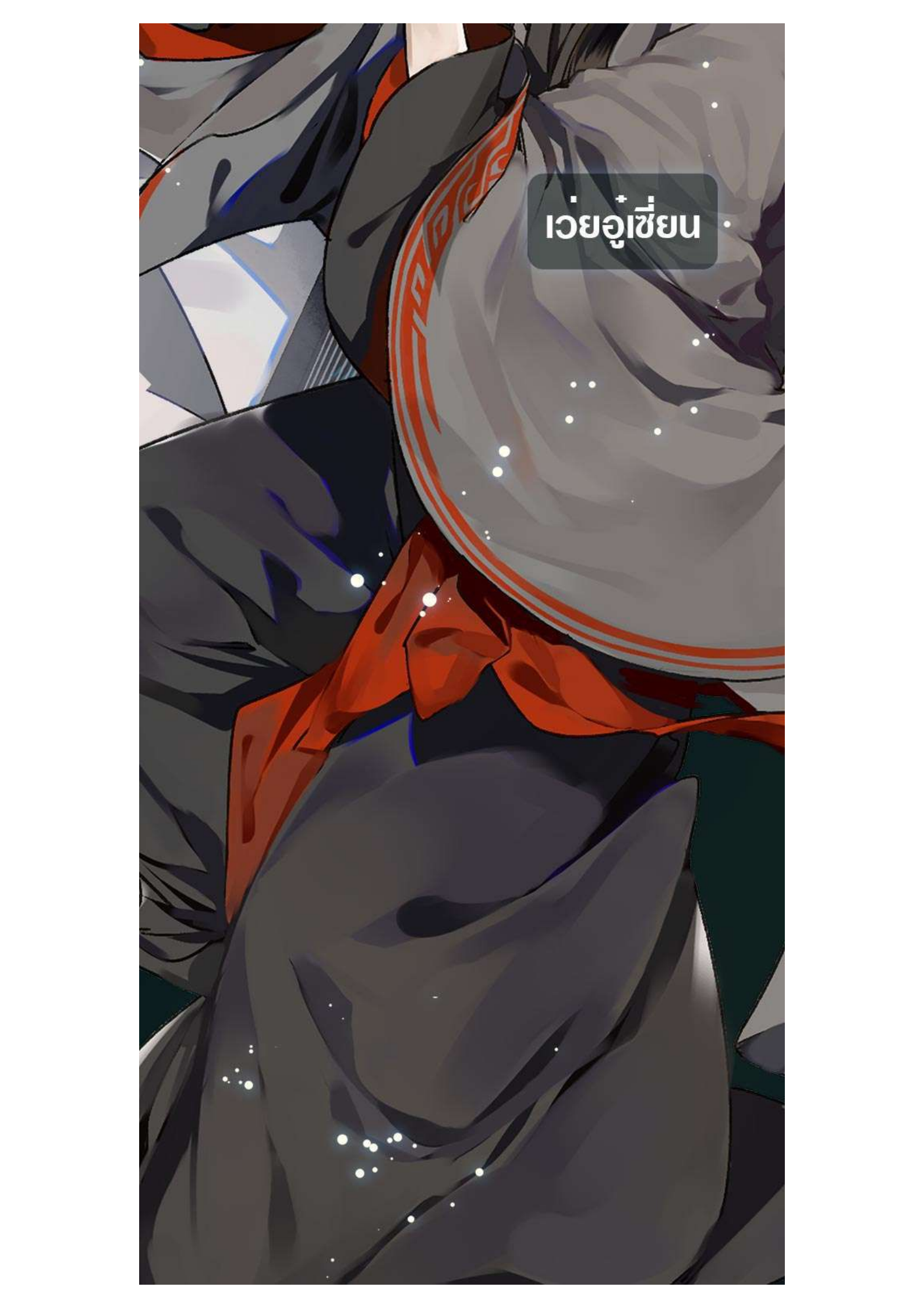

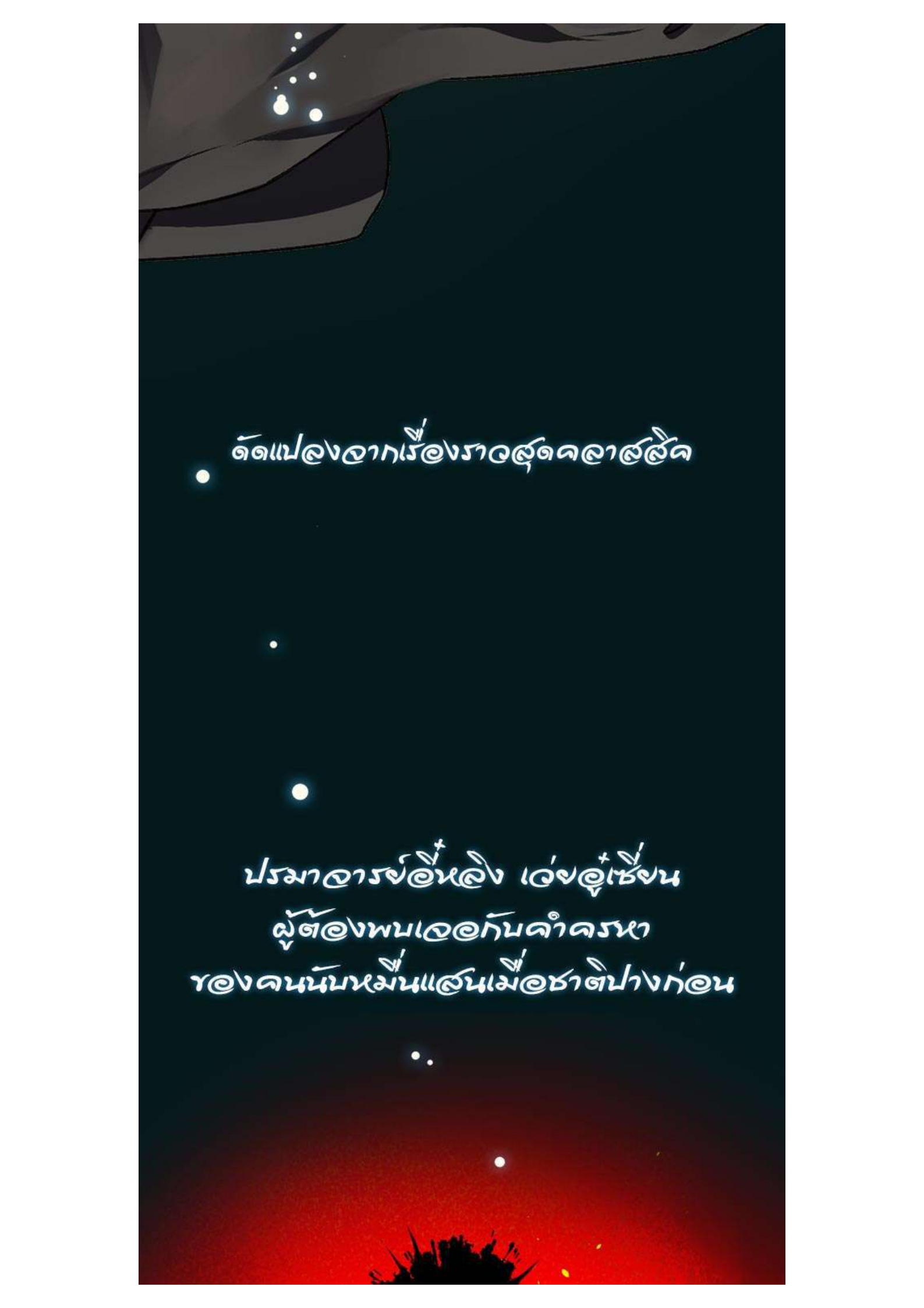
การปรากฏตัวของนุรหัง๑๑ง

หลานวงศ์

ເວຍອູ່ເຮັຍນ

ดัดแปลงจากเรื่องราวดุจดลาลัสส์

ปรมาจารย์อันธิง เองผู้เซ่งน
ผู้ต้องพบเจอกับคำครหา
รองคนนั้นหมั่นแสนเมื่อชาติปางก่อน

“ฮ่าๆ
ปรมาจารย์อิ๋หฺลิ่ง
เว่ยอู่เซียนตายแล้ว
สาแก่ใจยิ่งนัก”

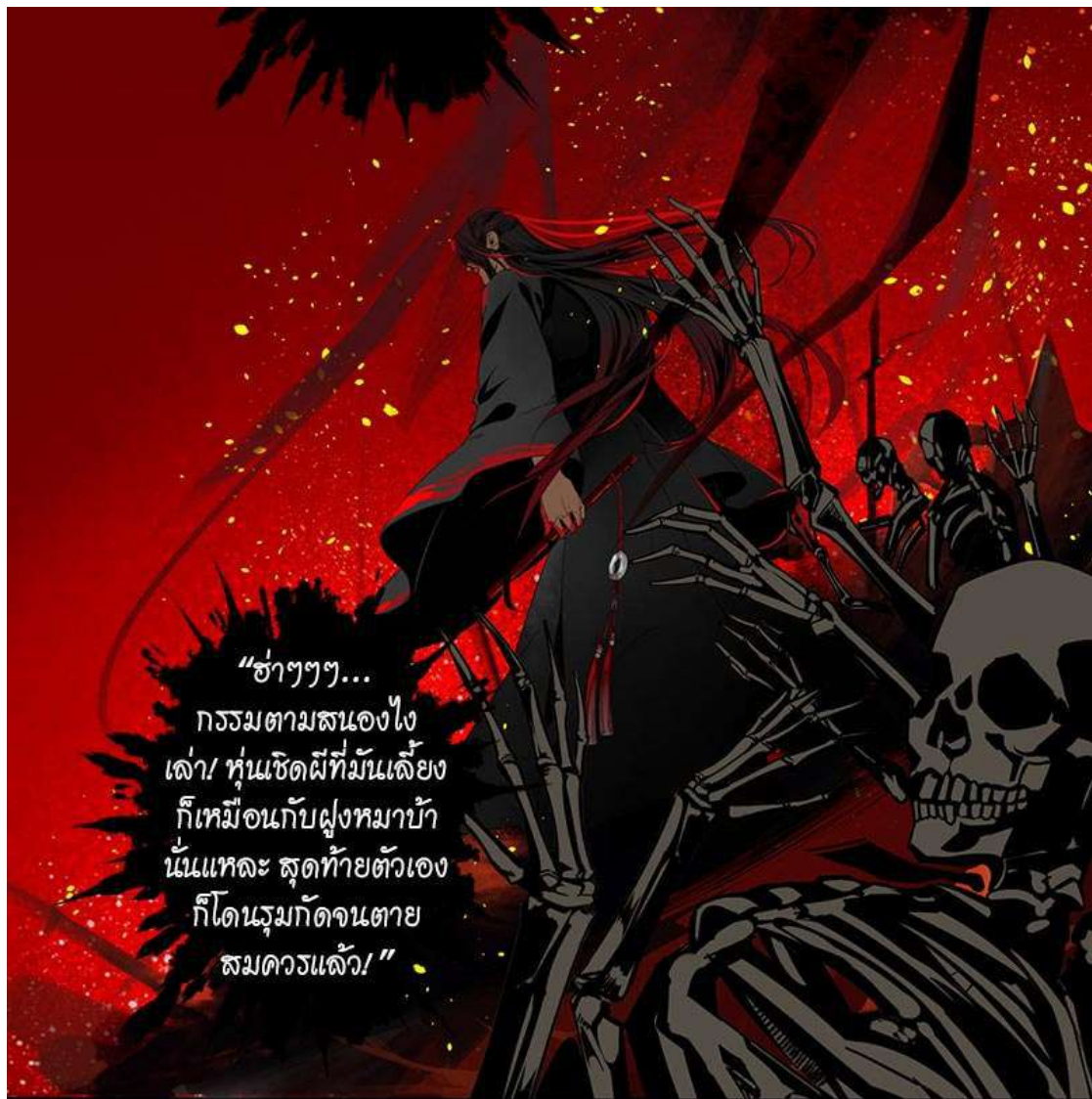

“เจียงเจิ้ง
ศิษย์ผู้น้อง ถึงกับ
ยอมฆ่าพี่น้องเพื่อ
ผดุงคุณธรรม แกมยัง
ทำลายลัทธิจั้งกั๋งของ
เขาจนสิ้นซาก”

“โดยการร่วมมือ
ของสี่ตระกูลใหญ่
ตระกูลเจียงแห่งอวิ้นเม้ง
ตระกูลจินแห่งหลานหลิง
ตระกูลหลานแห่งกุซุ
ตระกูลเนี่ยนแห่งซิงเหอ”
“ฆ่าได้ดีเสียจริง”

“แต่ที่ข้าได้ยินคือ
เขาโดนวิฆาณที่
ตัวเองฝึกย้อนเข้าตัว
หุ่นเชิดฝูรุมกิดกัณ
จนตายไม่ใช้”

“ฮ่าๆๆๆ...
กรรมตามสนองไง
เล่า! หุ่นเชิดผีที่มันเลี้ยง
ก็เหมือนกับฝูงหมาบ้า
นั่นแหละ สุดท้ายตัวเอง
ก็โดนรุมกัดจนตาย
สมควรแล้ว!”

ผู้คนรุมล้อม ไม่พบแม่แต่ศพ

“ถ้าไม่ใช่เพราะ
ตระกูลเจียงแห่งอวิ้นมิ่ง
เลี้ยงดูเขามา ชีวิตนี้
เว่ยอู่เชียนก็คงเป็นได้
แค่คนเร่ร่อนคนหนึ่ง
เท่านั้นแหละ”

“ตระกูลเจียงเลี้ยงดู
เขาราวกับลูกชายแท้ๆ
แต่เขากลับหักหน้า
ตระกูลเจียง ทั้งยัง
ทำให้พวกเขาเกือบ
ตายกันทั้งหมด”

“การล้อมปราบครั้งนี้
หากไม่ได้แผนการ
โจมตีจุดอ่อนเว่ยอู่เชียน
ของเจียงเจิ้งฉะก็
จะสำเร็จหรือเปล่า
ก็พูดยาก”

“อย่าลืมสิ
ว่า เว่ยอู่เชียน
มีสิ่งใดอยู่ในกำมือ
ไม่เช่นนั้นแล้วพรตภาว

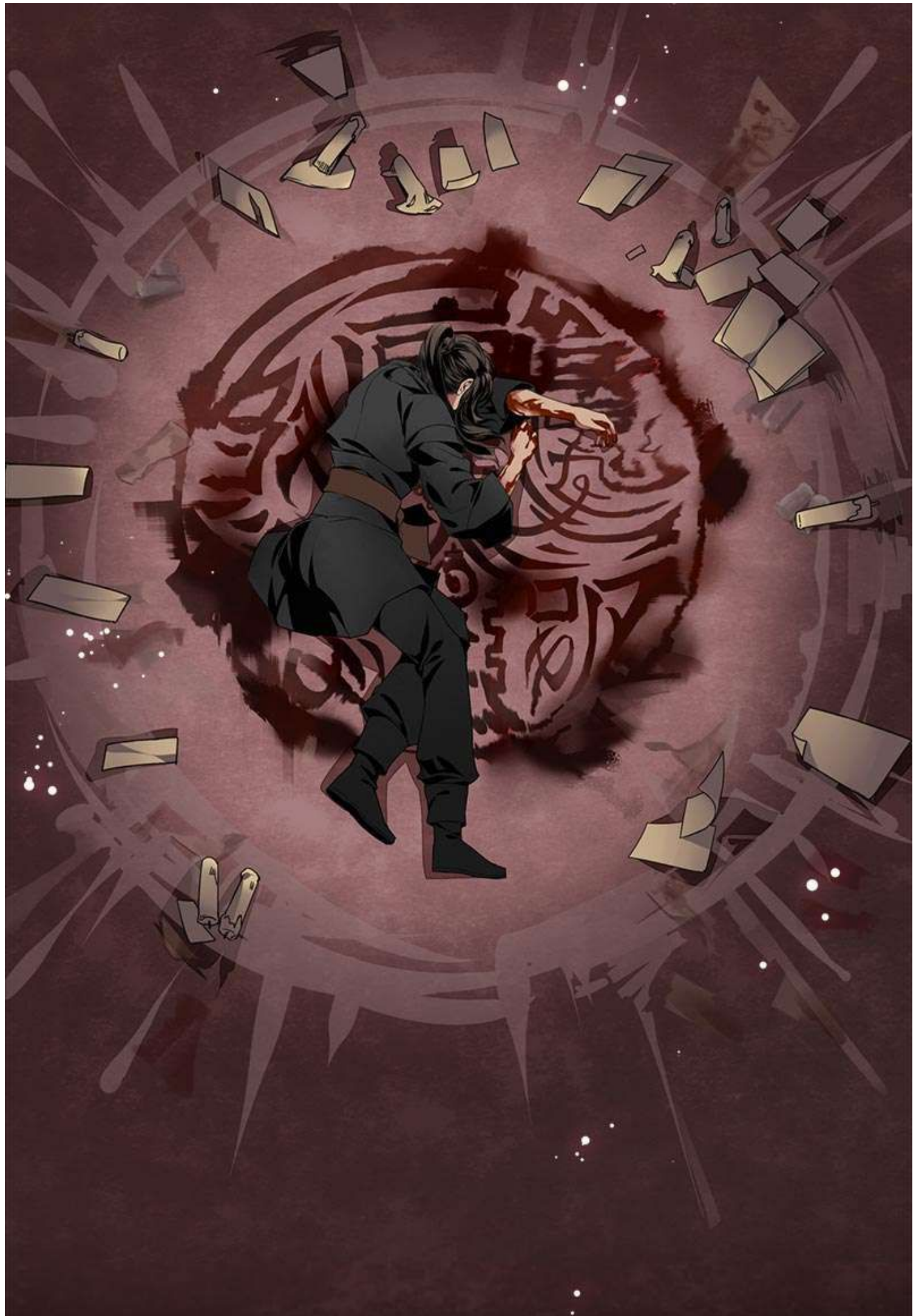
สามพันคนในคณานั้น
จะตายได้อย่างไร
กัน”

“สามพันคนนั่นแหละ...
ข้าได้ยืนยันว่าห้าพันคนนะ”

“เสียสดีไปแล้วจริงๆ
ยังดีที่ก่อนตาย เขาได้
ทำลายตราพยัคฆ์ที่มีพิษ
ที่ครอบครองไว้ไม่เช่นนั้น
อาจจะเป็นบาปมาก
กว่านี้ก็ได้”

ปรมาจารย์อัทธิมารุ่นแรก
ได้ถือกำเนิดขึ้นใหม่ กลางเป็น...

คนสุดท้ายเพื่อน!

หรือว่าจะเป็นคนแรก...

แต่ไหนแต่ไรมา... เพิ่งจะถูกอัญเชิญเข้าร่าง...

ก็โดนปล่อยให้หิวตายซะแล้ว...

ทางแม่แต่
ฝึกบำเพ็ญตน
ยังทำไม่สำเร็จ
เลย...

ทำเห็นเด่นเสียงดังตีมากมาง
คาดว่าพอเราทำเห็นทำเป็นแบบนั้นเช่นกัน

เจ้าหน้าไม้อายก็ช่างเจ้า
นับว่าดีที่ข้าเป็นพี่น้องกับเจ้า
ถ้าข้าเกิดเป็นหญิงก็คง
จะถูกเจ้าปู้ยี่ปู้ยำแน่ๆ!
แต่ข้านะ ยังอยากแต่งงาน
กับผู้ชายดีๆ สักคนอยู่นะ!

ปรมจารย์ลัทธิมาร

